

EL ZEL PEL SENYOR

LLORENÇ SAGALÉS

En l'evangeli de l'expulsió del Temple, Jesús és com una tempesta desfermada: tan pacient i tolerant que és sovint amb els pecadors, tan mansuet i humil de cor que és d'ordinari amb els petits i miserables que acull i, no obstant, aquí, sense discursos ni tripijocs, expulsa del temple els comerciants, els animals i les mercaderies amb una violència inaudita. L'horroritza tant aquesta barreja d'oració i de mercantilisme, de pietat religiosa i d'interès econòmic, que s'escandalitza com un nen. És tan pur i innocent que li sembla que la profanació de la santetat de Déu el deixa desarmat, fora de si mateix, gairebé fins a perdre el sentit. Li és tan insuportable a Jesús veure com devorem

la seva casa, com ens devorem els uns als altres (perquè cada home és temple, casa de Déu!), que ha de sentir-ho tot com si el devoréssim a ell, com si expulséssim del món la glòria divina.

Pobre Jesús. ¿No creiem que de vegades els cristians ens hem fet una imatge d'ell tan anodina, tan políticament correcta, tan convencional i previsible, que gairebé no té res a dir al món? Escollim alguns dels trets de Crist que ens cauen més bé i que més s'adaptin a nosaltres, descartem les seves paraules i gestos que més ens inquieten i cerquem les virtuts de la seva vida interior que ens semblen més accessibles i les intentem imitar. D'aquesta manera, ens forgem una imatge tan inofensiva i ineficaç del

Senyor que sembla una simple projecció de nosaltres mateixos. Oh! es diria que és una imatge molt respectable i sensata, en la qual no es percep res reprehensible ni fora de to, i sobretot una imatge que creiem poder assolir sense un excés de pena ni d'esforç. Només li manca "una" cosa: la vida en Déu, que el jo es consumi en Déu. Som tan raonables i prudents, que de la nostra imatge de Jesús hem exclòs aquella plenitud de misteri que no comprenem i que sempre ens sobrepassa: l'amor. Cada cop que es presenta aquest aspecte –l'amor desmesurat de Crist, el zel de Déu que el devora–, l'intentem evitar amb habilitat, perquè tenim por de les exigències que comporta, tenim por de ser devorats per aquest zel; insensiblement, substituïm les nostres pròpies qualitats a les de Déu. I així fem Déu a la nostra mida, és a dir, en comptes de ser Déu el veritable foc que devora, ens col·loquem nosaltres en el centre i el deixem a ell d'espectador silencios.

¿Comprenem ara on està el nucli, la flama d'aquest evangeli? No està només en la mundanitat de les nostres vides amb la que embrutem l'Església i els altres, no entrant ni deixant-los entrar en el Regne de Déu; tampoc no es troba el centre només en la falta de gratuïtat de les nostres relacions amb Déu i amb els altres en haver-les convertit en unes relacions mercantils de compravenda, sempre queixant-nos que no rebem la compensació que mereixen les nostres bones accions. Tot això és veritat i agita l'ànima de Crist, però no és l'essencial. El centre del text es troba en un altre lloc: en aquest "zel de Déu" que crema en el cor de Crist. Jesús, que no és més que amor, crema permanentment devorat per la seva passió pel seu Pare. L'adora amb tant de fervor, que el té sempre davant els seus ulls. I no diu ni fa res sense romandre contínuament a la seva presència. Alhora, el seu centre de gravetat, el punt

de repòs de Jesús està en l'amor del Pare cap a ell; tant, que per conèixer la seva identitat Jesús contempla el Pare, troba la seva pròpia identitat en el Pare; i per portar la vida que ha de portar, viu en el Pare. En la intimitat del seu amor trinitari, Jesús és un incendi que devora el que troba. Per això, "el qui s'acosta a ell, s'acosta al foc". D'aquí, d'aquest zel, d'aquest foc de l'Esperit que el posseïx, brolla aquella violència de Jesús que arrabassa i que expulsa del temple tot el que no sigui diví o no hi aspiri. No tinguem por d'acostar-nos a Jesús; deixem que el nostre jo "sigui devorat per la nostra fe, pel nostre servei i per la nostra obediència a l'amor. Que Crist consumeixi d'una vegada totes les mercaderies que ens esclavitzaven i serem sorpresos per l'alegria. No tinguem por: Déu era el que la nostra por tenia davant seu".

